

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Komisja Spraw Zagranicznych

2007/2274(INI)

22.1.2008

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 i polityki UE w tej dziedzinie
((2007/2274(INI)))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Marco Cappato

PR_INI

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 i polityki UE w tej dziedzinie (2007/2274(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając dziewiąte roczne sprawozdanie Unii Europejskiej na temat praw człowieka (2007)¹, (13288/1/07),
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 traktatu UE oraz art. 177 i 300 traktatu WE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie odpowiednie międzynarodowe instrumenty ochrony praw człowieka²,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje ONZ z zakresu praw człowieka oraz ich protokoły dodatkowe,
- uwzględniając międzynarodowe instrumenty ochrony praw człowieka, w szczególności Afrykańską kartę praw człowieka i narodów oraz protokół dodatkowy w sprawie praw kobiet w Afryce,
- uwzględniając wejście w życie z dniem 1 lipca 2002 r. statutu rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje odnoszące się do MTK³,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz plan UE dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu z roku 2005⁴,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący bezwzględnego zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji oraz jej protokół dodatkowy,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej¹,

¹ Dokument Rady 13288/1/07

² Patrz załącznik do niniejszej rezolucji

³ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, str. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, str. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, str. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, str. 576.

⁴ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, str. 1.

- uwzględniając Umowę o Partnerstwie AKP-UE ze zmianami²,
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 czerwca 2007 r. dotyczącą piątej sesji Rady Praw Człowieka ONZ oraz wyników negocjacji dotyczących Rady Praw Człowieka (RPC) ONZ.³
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską⁴,
- uwzględniając rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci⁵ oraz rezolucję przyjętą na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ w dniu 18 grudnia 2007 r. w sprawie powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci,
- uwzględniając rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych⁶, w której potwierdzono, że wszelkie formy takiego okaleczania, niezależnie od stopnia, są aktem przemocy wobec kobiet i stanowią pogwałcenie ich praw podstawowych,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka, w której Parlament nalega na wyraźne uwzględnienie praw kobiet we wszystkich dialogach na temat praw człowieka⁷,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wolności słowa w Internecie⁸,
- uwzględniając wszelkie własne rezolucje z zakresu praw człowieka przyjęte w trybie pilnym,
- uwzględniając Forum Praw Człowieka UE, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając międzynarodową konwencję ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, podpisaną przez Wspólnotę Europejską i większość jej państw członkowskich w dniu 30 marca 2007 r., ustanawiającą obowiązek włączania kwestii interesów i problemów osób niepełnosprawnych w działania z zakresu praw człowieka skierowane do państw trzecich,
- uwzględniając wytyczne w sprawie niepełnosprawności i rozwoju skierowane do delegacji oraz służb UE, opublikowane w lipcu 2004 r.,

¹ Dokument Rady 3522/1/06.

² Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3; Dz.U. L 209, 11.8.2005, str. 27.

³ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0235.

⁴ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 107.

⁵ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007 str. 91.

⁶ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, str. 126.

⁷ Teksty przyjęte, P6_TA_(2007)0381

⁸ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, str. 879.

- uwzględniając deklarację Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka oraz działalność sekretarza generalnego ONZ w sprawie sytuacji obrońców praw człowieka,
- uwzględniając międzynarodową Konwencję w sprawie ochrony osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjętą w grudniu 2006 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego¹ w odniesieniu do dzieci w konfliktach zbrojnych i obrońców praw człowieka,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0000/2008),
 - A. mając na uwadze, że roczne sprawozdanie Rady i Komisji Europejskiej z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2007 stanowi całościowy przegląd działań instytucji Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka na terytorium Unii oraz poza nim,
 - B. mając na uwadze, że celem rocznego sprawozdania za rok 2007 jest dokonanie analizy oraz oceny, a w określonych przypadkach także przedstawienie konstruktywnej krytyki działań Komisji i Rady w zakresie praw człowieka oraz ogólnych działań PE,
 - C. mając na uwadze istnienie potrzeby uznania związku pomiędzy wewnętrzną a zewnętrzną polityką UE w kontekście bezpośredniego wpływu unijnych działań wewnętrznych z zakresu praw człowieka na wiarygodność i zdolność do wdrażania skutecznej polityki zewnętrznej,
 - D. mając na uwadze, że prawa człowieka i ich ochrona funkcjonują w oparciu o państwo prawa, demokrację, zasadę podziału władzy oraz odpowiedzialność polityczną, oddzielenie Kościoła od państwa oraz prawa polityczne, które umożliwiają ich beneficjantom korzystanie z praw człowieka we własnym imieniu i powinny być na równi z nimi promowane.
 - E. mając na uwadze, że należy czynić wysiłki na rzecz zwracania większej uwagi na przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności praw politycznych, podczas negocjowania i wdrażania dwustronnych lub regionalnych umów handlowych, nawet z ważnymi partnerami handlowymi
 - F. mając na uwadze, że sprawiedliwość, wolność, demokracja i państwo prawa, które stanowią gwarancję przestrzegania podstawowych wolności i praw człowieka, są filarami trwałego pokoju oraz mając na uwadze, że niemożliwe jest osiągnięcie trwałego pokoju na drodze układów ze stronami regularnie dopuszczającymi się łamania lub naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego,
 - G. mając na uwadze, że prowadzone w wielu regionach świata działania polityczne na

¹ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, str. 4.

rzecz propagowania praw człowieka są zagrożone, ponieważ łamanie praw człowieka w sposób nierozłączny wiąże się dążeniem tych, którzy się tego dopuszczają, do osłabienia wpływu każdego działania na rzecz tych praw. Dotyczy to w szczególności krajów, w których łamanie praw człowieka ma kluczowe znaczenie dla utrzymania niedemokratycznych rządów,

- H. mając na uwadze, że w krajach rozwijających się 82% osób niepełnosprawnych w dalszym ciągu żyje poniżej progu ubóstwa i staje się celem takich najpoważniejszych nadużyć w stosunku do praw człowieka, jak odmowa prawa do życia i nieludzkie bądź poniżające traktowanie i mając na uwadze, że w tym kontekście szczególny niepokój budzi sytuacja niepełnosprawnych dzieci,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z Konstytucją Światowej Organizacji Zdrowia „Korzystanie z najwyższego, osiągalnego poziomu zdrowia jest jednym z podstawowych praw każdej istoty ludzkiej bez różnicy rasy, religii, przekonań politycznych, warunków ekonomicznych lub społecznych” oraz mając na uwadze, że „Zdrowie wszystkich ludów jest podstawą do osiągnięcia pokoju i bezpieczeństwa,
1. potępia fakt, że Unia Europejska w dalszym ciągu jest daleka od prowadzenia spójnej i zdecydowanej polityki na rzecz wspierania i promowania praw człowieka na świecie; uważa, że dla zapewnienia ścisłej zgodności z obowiązującymi obecnie przepisami UE w zakresie praw człowieka potrzebny jest znaczny postęp;
 2. wyraża przekonanie, że aby dokonać wyraźnej poprawy w zakresie promowania praw człowieka, co jest często utrudnione przez przewagę interesów krajowych państw członkowskich, należy działać na rzecz wzmocnienia wspólnej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa, w ramach których promowanie praw człowieka należy uznać za element najwyższej wagi;
 3. wzywa Radę i Komisję do bardziej energicznych działań na rzecz poprawy zdolności UE do szybkiego reagowania na przypadki łamania praw człowieka przez kraje trzecie, przede wszystkim poprzez włączanie polityki na rzecz praw człowieka w zakres polityki prowadzonej przez UE w stosunku do takich krajów;

Zasady ogólne i wnioski dotyczące praw człowieka, demokracji, pokoju i niestosowania przemocy

4. ponownie podkreśla, że prawa człowieka - określone w najważniejszych międzynarodowych dokumentach i konwencjach, w tym w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej – są uniwersalnymi, nabytymi w biegu historii prawami naturalnymi, których praktyczne i rzeczywiste poszanowanie stanowi zasadniczy środek, gwarantujący wdrożenie i stosowanie prawa i porządku międzynarodowego oraz promowanie pokoju, wolności, sprawiedliwości i demokracji;
5. uważa, że skuteczne egzekwowanie praw człowieka w lokalnych i krajowych sądach na całym świecie, lub tam, gdzie nie jest to możliwe – w sądach ponadnarodowych – powinno stanowić wyraźny i główny cel polityki UE, poczynając od wspólnej polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa;
6. wzywa zatem Komisję i Radę do podjęcia działań o charakterze priorytetowym,

zgodnie z tymi samymi przesłankami, co w przypadku powołania Międzynarodowego Trybunału Karnego, na rzecz wspierania działalności wszystkich instytucji sądowych zaangażowanych w ochronę praw człowieka; w szczególności uważa, że największego wsparcia należy udzielać pracom Międzyamerykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów, a także, że należy podjąć kroki na rzecz ustanowienia Trybunału Praw Człowieka przez te kraje Azji i Pacyfiku, które nie znajdują się pod rządami autorytarnymi lub dyktatorskimi;

7. uważa, że prawo do demokracji, rozumiane jako prawo każdego obywatela do udziału w korzystaniu z suwerenności narodu w ramach instytucji podlegających rządowi prawa, stanowi nabyte w biegu historii powszechne prawo naturalne, wyraźnie uznawane przez Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Deklarację Wiedeńską z 1993 r. i Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych; dla instytucji wspólnoty międzynarodowej, UE i wszystkich państw członkowskich to prawo do demokracji wiąże się z obowiązkiem działania na rzecz usuwania przeszkód na drodze do pełnego korzystania z nich na całym świecie; celem strategicznym tego działania będzie utworzenie prawdziwej światowej demokracji i organizacji państw demokratycznych, co jest możliwe poprzez transformację i wzmocnienie istniejących instytucji ponadnarodowych, z wykorzystaniem Wspólnoty Demokracji jako podstawy, lub poprzez ustanowienie nowych instytucji;
8. uważa, że ostatecznie każde państwo powinno uzależnić kwestię swojej suwerenności od ponadnarodowych zasad i instytucji, które są lub zostaną ustanowione w celu zagwarantowania rzeczywistego wdrożenia standardów i traktatów dotyczących praw człowieka; uważa, że „całkowicie suwerenne państwo narodowe”, zwłaszcza gdy podstawą dla jego powstania były podziały o charakterze etnicznym, językowym lub religijnym, nie jest już dostosowane do tego, aby prawdziwie strzec swobód jednostki i utrzymywać pokój;
9. uważa wyznawaną przez Gandhiego zasadę niestosowania przemocy za najbardziej właściwy sposób na zagwarantowanie, że prawa człowieka będą służyć każdemu, będą utrzymywane w mocy, promowane i przestrzegane; wyraża przekonanie, że ich promowanie powinno stanowić priorytetowy cel polityki UE z zakresu praw człowieka i demokracji oraz zamierza brać udział w aktualizowaniu i poznawaniu nowoczesnej teorii i praktyki niestosowania przemocy, częściowo poprzez analizę porównawczą najlepszych metod stosowanych w przeszłości; pragnąc przyznać temu projektowi główną polityczną rolę, proponuje zorganizowanie w 2009 r. Europejskiej konferencji w sprawie niestosowania przemocy i ogłoszenie roku 2010 „Europejskim rokiem niestosowania przemocy”; wzywa państwa członkowskie, aby czyniły zabiegi na forum ONZ na rzecz ogłoszenia „Dekady niestosowania przemocy 2010-2020”;

Roczne sprawozdanie Unii Europejskiej z zakresu sytuacji praw człowieka w roku 2007

10. podkreśla znaczenie rocznego sprawozdania UE z zakresu sytuacji praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE na rzecz praw człowieka i dostrzega, że przedmiotowe sprawozdanie przedstawia ogólny zarys rosnącej liczby działań Unii Europejskiej dotyczących praw człowieka;
11. uważa, że należy udostępnić więcej informacji niezbędnych do oceny wdrażanej wcześniej polityki oraz że należy określić wytyczne i środki konieczne do

dostosowania priorytetów politycznych poszczególnych państw; ponawia wezwanie do przeprowadzenia oceny sposobów wykorzystania i wyników polityki, instrumentów i inicjatyw UE w dziedzinie praw człowieka w stosunku do państw trzecich, między innymi poprzez zastosowanie wskaźników i innych mierzalnych kryteriów oceny;

12. z zadowoleniem przyjmuje publiczne przedstawienie sprawozdania za rok 2007 przez Radę i Komisję na grudniowej sesji plenarnej, na której wręczono również Nagrodę im. Sacharowa na rzecz Wolności Myśli obywatelowi Sudanu, Salihowi Mahmoudowi Mohamedowi Osmanowi; ustanowił regularność takiej praktyki, dzięki czemu grudniowa sesja plenarna Parlamentu Europejskiego stała się dorocznym punktem odniesienia dla działań UE na rzecz praw człowieka;
13. ponownie wzywa Radę i Komisję, aby rozważyły sporządzenie ogólnego wykazu „państw budzących szczególne obawy” ze względu na przypadki łamania praw człowieka, i podkreśla konieczność opracowania kryteriów, które umożliwią ocenę i porównanie krajów na podstawie ich wyników w zakresie poszanowania praw człowieka, co pozwoli wyodrębnić różne kategorie państw i sformułować odpowiednie priorytety polityczne;

Działania Rady i Komisji na z zakresu praw człowieka na forach międzynarodowych

14. wyraża uznanie dla pracy wykonanej w 2007 r. przez Riinę Kionkę, osobistą przedstawicielkę wysokiego przedstawiciela ds. praw człowieka; w dalszym ciągu popiera jej działania i wysiłki na rzecz zwiększania widoczności i wzmacniania roli UE na międzynarodowych forach zajmujących się prawami człowieka; oczekuje, że wysoki przedstawiciel, Rada i wszystkie państwa członkowskie będą w pełni wspierać jej działania na rzecz promowania praw człowieka;
15. uważa, że zdolność Unii Europejskiej do zapobiegania sytuacjom kryzysowym, reagowania na nie i ich zwalczania jest niewystarczająca, i wnioskuje, aby Rada zaczęła stopniowo przekształcać cywilne aspekty europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony w „cywilną służbę na rzecz pokoju” w celu zarządzania kryzysowego w razie krótkotrwałych konfliktów cywilnych i budowania pokoju w dłuższej perspektywie; wyraża przekonanie, że UE powinna w tym kontekście dążyć do wzmocnienia struktur społeczeństwa obywatelskiego w terenie – zarówno na szczeblu regionalnym i krajowym, jak na niższych szczeblach – aby wspierać budowę zaufania, zdolności, ulepszyć monitorowanie i zwiększyć świadomość, a tym samym promować instytucjonalizację udziału społeczeństwa obywatelskiego w strukturach pokojowych i bezpieczeństwa na szczeblu regionalnym i niższym;
16. ponawia swoje wezwanie do Komisji, aby zachęcała państwa członkowskie UE i państwa trzecie, z którymi prowadzone są obecnie negocjacje w sprawie przyszłej akcesji, do podpisania i ratyfikowania wszystkich głównych konwencji i protokołów dodatkowych Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Rady Europy, dotyczących praw człowieka; zwraca szczególną uwagę państw członkowskich UE na konieczność ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników - migrantów i członków ich rodzin, czego dotychczas nie uczyniło żadne z państw

członkowskich¹;

17. wzywa do niezwłocznej ratyfikacji przez WE i jej państwa członkowskie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych; nalega, aby protokół dodatkowy do tej konwencji uznać za jej integralną część, oraz wzywa do równoczesnego przystępowania zarówno do konwencji, jak i do protokołu;
18. podkreśla potrzebę zwiększenia aktywnego zaangażowania UE i jej państw członkowskich w odniesieniu do zagadnień związanych z prawami człowieka i demokracją w ramach uczestnictwa w 2007 r. w różnorodnych forach międzynarodowych, w tym w pierwszym roku prac Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC), w pracach Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Rady Ministrów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i Rady Europy;
19. wzywa do poprawy współpracy i koordynacji działań pomiędzy Radą Europy i Unią Europejską; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Radę Europy i UE w dniu 11 maja 2007 r. protokołu ustaleń i wzywa obie strony do wprowadzenia go w życie; w szczególności odwołuje się do następujących zaleceń zawartych w sprawozdaniu Junckera:
 - zalecenia, zgodnie z którym Komisarz Praw Człowieka Rady Europy powinien być instytucją, do której Unia Europejska, podobnie jak wszystkie państwa członkowskie Rady Europy, mogłaby się odwoływać w sprawie wszelkich problemów dotyczących praw człowieka, a nieobjętych dotychczas zakresem istniejących mechanizmów monitorowania i nadzoru,
 - zalecenia dotyczącego stworzenia mechanizmu, który służyłby wspieraniu i umacnianiu demokracji oraz pełnemu wykorzystaniu doświadczenia i wiedzy komisji weneckiej;
20. zwraca uwagę, że UNHRC ma potencjał do stworzenia użytecznych ram dla wielostronnych działań UE z zakresu praw człowieka; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że w zeszłym roku prace tego nowego organu nie przyczyniły się do poprawy w zakresie działań ONZ na rzecz praw człowieka; wierzy, że wdrożenie mechanizmu uniwersalnego przeglądu okresowego pozwoli uzyskać pierwsze namacalne wyniki i poprawę stanu rzeczy; wzywa Radę i Komisję do wnikliwego monitorowania tego procesu, tak aby zapewnić, że w jego trakcie realizowane będą postanowienia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 60/251, która stanowi podstawę dla to prawo do demokracji wiąże się, w oparciu o cel i wiarygodne informacje, wypełniania przez każde z państw zobowiązań i powinności w zakresie praw człowieka w sposób zapewniający powszechny charakter oraz równe traktowanie w odniesieniu do wszystkich państw; wzywa Radę UE do wypracowania sposobów formalnego uczestnictwa Parlamentu Europejskiego w ramach tych nowych procedur;
21. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ramach procedury składania skarg, sformułowanej w oparciu o „procedurę 1503”, osoby i organizacje będą w dalszym ciągu mogły składać do UNHRC skargi dotyczące rażących i potwierdzonych

¹ Stan z czerwca 2007 r.

w wiarygodny sposób przypadków łamania praw człowieka, i wzywa Komisję i Radę o dołożenie wszelkich starań, aby organizacje pozarządowe mogły nadal przedstawiać swoje stanowisko w UNHRC, a tym samym korzystać z praw, jakie wiążą się z ich statusem doradczym, umożliwiającym przedkładanie komunikatów na piśmie i składanie ustnych oświadczeń.

22. podkreśla znaczenie procedur specjalnych i mandatów dla państw w ramach Rady Praw Człowieka; potępia decyzję Unii Europejskiej dotyczącą poparcia rezolucji wzywającej do nieprzedłużania mandatu ekspertom ds. praw człowieka w Darfurze oraz decyzję Rady Praw Człowieka dotyczącą nieprzedłużania mandatów dotyczących Białorusi i Kuby;
23. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do przedstawienia propozycji reformy Rady Praw Człowieka, aby zapewnić, że tylko te kraje, które udzieliły stałego zaproszenia z zastosowaniem wszelkich procedur, miały możliwość udziału; wzywa, aby do czasu przeprowadzenia takiej reformy zasada ta była stosowana do ustalenia tego, czy UE powinna popierać kraje kandydackie;
24. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do zwiększenia zaangażowania i poprawy koordynacji w odniesieniu do Wspólnoty Demokracji, z uwagi na fakt, że stały sekretariat Wspólnoty Demokracji zostanie ustanowiony w Polsce, a jej grupie założycielskiej przewodniczy obecnie Portugalia, która będzie oficjalnie gościć następną konferencję ministerialną, zaplanowaną w Lizbonie w 2009 r.; uważa, że wzrost zaangażowania ze strony UE zwiększy wpływy i wiarygodność Wspólnoty Demokracji, w szczególności poprzez wzmocnienie grupy „Democracy Caucus” (Grupy NZ ds. Demokracji) oraz poprzez ściślejszy i w większym stopniu uzasadniony udział przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w pracach Wspólnoty Demokracji, zwłaszcza w odniesieniu do formy konferencji ministerialnej;
25. w tym kontekście wzywa Unię Europejską do formalnego zaangażowania, wraz z innymi demokratycznymi rządami z innych grup regionalnych, w celu rozpoczęcia formalnej współpracy i konsultacji w ramach UNHRC, służących zagwarantowaniu powodzenia inicjatyw ukierunkowanych na przestrzeganie zasad zawartych w Powszechnej deklaracji praw człowieka ONZ; uważa, że wielostronne wysiłki UE na rzecz praw człowieka mogą być skuteczne na forach ONZ jedynie dzięki wspólnym działaniom w ramach międzyregionalnego sojuszu państw demokratycznych, takiego jak Wspólnota Demokratyczna, czego przykładem może być przyjęcie w dniu 18 grudnia 2007 r. rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie stosowania kary śmierci;
26. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wykorzystwała swoją pozycję jako instytucji przewodzącej procesowi Kimberley w 2007 r. do wzmocnienia mechanizmów stworzonych w celu zahamowania przepływu „spornych diamentów”; ponownie podkreśla znaczenie procesu Kimberley, biorąc pod uwagę związek pomiędzy powstrzymaniem handlu „spornymi diamentami” a osiągnięciem zrównoważonego pokoju i bezpieczeństwa; wita również Turcję i Liberię jako nowych uczestników, którzy przystąpili do procesu Kimberley w 2007 r., oraz z zadowoleniem przyjmuje ponowne przystąpienie Republiki Konga do tego procesu (dzięki czemu łączna liczba uczestników wzrosła do 48; wśród nich Wspólnota Europejska

reprezentująca 27 państw członkowskich);

27. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że trzecia międzynarodowa konferencja, której celem było zawarcie międzynarodowego traktatu w sprawie zakazu produkcji, stosowania, przewozu lub składowania bomb kasetowych zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa humanitarnego, odbyła się w Wiedniu w grudniu 2007 r. przy pełnym poparciu Unii Europejskiej¹; wzywa Rumunię i Cypr, jako jedyne państwa członkowskie Unii, które jeszcze tego nie uczyniły, do poparcia deklaracji z Oslo z dnia 23 lutego 2007 r.; w pełni popiera kolejne konferencje w ramach procesu z Oslo, które mają się odbyć w Wellington w dniach 18-22 lutego 2008 r. oraz w Dublinie w dniach 19-30 maja 2008 r.; oczekuje, że wszystkie państwa członkowskie UE będą mogły podpisać wspomniany traktat podczas uroczystości w Oslo, które zaplanowano pod koniec 2008 r.;
28. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań na rzecz powszechnej ratyfikacji statutu rzymskiego oraz przyjęcia niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. dotyczącym Międzynarodowego Trybunału Karnego² (MTK) oraz planem działania; zwraca uwagę na fakt, że nie wszystkie prezydencje Rady realizują ten wspólny cel z takim samym zapałem; zwraca się do wszystkich prezydencji o podkreślanie statusu współpracy z MTK w trakcie wszelkich spotkań z krajami trzecimi; wnioskuje o rozszerzenie zakresu wspomnianych starań, tak by objęły również ratyfikację i realizację Porozumienia o przywilejach i immunitetach MTK, które stanowi ważne narzędzie działania Trybunału; zwraca uwagę na wejście w życie w dniu 8 grudnia 2007 r. porozumienia z Wielką Brytanią w sprawie wykonywania wyroków (oraz wejście w życie podobnego porozumienia z Austrią w 2005 r.) i apeluje do wszystkich państw członkowskich, aby rozważyły zawarcie podobnych porozumień z MTK; uznaje porozumienie o współpracy i pomocy pomiędzy UE a MTK za ważne narzędzie uzupełniające zobowiązania spoczywające na poszczególnych państwach członkowskich;
29. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie statutu rzymskiego przez Japonię w lipcu 2007 r., dzięki czemu łączna liczba państw-stron wzrosła w grudniu 2007 r. do 105; wzywa Republikę Czeską jako jedyne państwo członkowskie UE, które do tej pory nie ratyfikowało statutu rzymskiego, aby niezwłocznie to uczyniła;
30. ponownie wzywa wszystkie kraje, a w szczególności Stany Zjednoczone, Chile i Turcję do ratyfikowania statutu rzymskiego; wyraża zaniepokojenie faktem, że brak ratyfikacji tego dokumentu przez Stany Zjednoczone działa na korzyść tych wszystkich państw i rządów, które w rażący sposób lekceważą międzynarodowe prawo karne;
31. wzywa wszystkie państwa członkowskie do pełnej współpracy w ramach mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, zwłaszcza poprzez wydawanie zbiegów wymiarowi sprawiedliwości; w tym kontekście z zadowoleniem wskazuje na współpracę ze strony Demokratycznej

¹ W konferencji uczestniczyło ponad 140 przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i 138 państw (z których 94 poparło deklarację z Oslo lub proces z Oslo).

² Dz.U. L 150 z 18.6.2003, str. 67.

Republiki Konga w przekazaniu Germaina Katangi do MTK, ze strony Serbii przy aresztowaniu i przekazaniu Zdravko Tolimira do Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (ICTY) oraz współpracę Serbii i Czarnogóry przy aresztowaniu i przekazaniu Vlastimira Djordjevicia do ICTY; zauważa jednak z niepokojem stały brak współpracy z MTK ze strony Sudanu w postaci aresztowania i przekazania Ahmada Muhammada Haruna i Ali Muhammada Ali Abd-Al-Rahmana; zauważa z niepokojem, że wydane przez MTK nakazy aresztowania czterech członków ugandyjskiej Bożej Armii Oporu nie zostały jak dotąd wykonane; zauważa również z niepokojem, że Radovan Karadžić i Ratko Mladić w dalszym ciągu przebywają na wolności i nie zostali jeszcze postawieni przed ICTY; w tym kontekście ponownie podkreśla, że warunkiem pełnej współpracy z ICTY jest podpisanie porozumienia o stabilizacji i stowarzyszeniu i że powinno to doprowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych; ponadto jest zdania, że postępowanie toczące się obecnie przeciw byłemu prezydentowi Liberii, Charlesowi Taylorowi, prowadzone przez Specjalny Trybunał dla Sierra Leone w Hadze stanowi znaczący krok w kierunku położenia kresu bezkarności;

32. podkreśla potrzebę wzmocnienia systemu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i w tym kontekście uznaje ustanowienie w listopadzie 2007 r. mechanizmu szybkiego reagowania w zakresie wymiaru sprawiedliwości jako nowego instrumentu współpracy międzynarodowej w dziedzinie zapewniania pomocy i przekazywania wiedzy w sytuacjach, gdy identyfikacja, gromadzenie i ochrona informacji może być pomocna w szerokim zakresie opcji dotyczących międzynarodowego i przejściowego wymiaru sprawiedliwości¹; apeluje do MTK o zintensyfikowanie wysiłków na rzecz rozszerzenia swojej pomocy, aby zaangażować w proces konstruktywnej interakcji z MTK społeczności w okolicznościach podlegających dochodzeniu, co pozwoli promować zrozumienie i poparcie dla jego mandatu i sprostać oczekiwaniom, a także umożliwi tym społecznościom śledzenie i zrozumienie procesu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; podkreśla rolę, jaką mechanizmy inne niż sądowe mogą odegrać w rozwiązywaniu problemu łamania praw człowieka i przepisów międzynarodowego prawa karnego, pod warunkiem, że podejmowane działania są zgodne z odpowiednimi procedurami i nie są pozorne;
33. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucji dotyczącej praw rdzennej ludności i składa gratulacje Radzie i państwom członkowskim w związku z poparciem tego tekstu, który stworzy dla państw ramy ochrony i wspierania praw rdzennej ludności bez przypadków wykluczenia lub dyskryminacji; jednocześnie z niepokojem zauważa, że bez nowych instrumentów, których celem jest zagwarantowanie wdrożenia przedmiotowej rezolucji, nie można oczekiwać rzeczywistej poprawy jakości życia rdzennej ludności, zwłaszcza tej żyjącej pod rządami dyktatur lub reżimów autorytarnych, i apeluje do Komisji o podjęcie dalszych działań w związku z wdrożeniem rezolucji, w szczególności w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka;

Wykonywanie wytycznych Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka

34. ponownie wzywa Komisję oraz ambasady i konsulaty państw członkowskich, aby

¹ http://www.justicerapidresponse.org/Documents1/JRR_NY_NOV07_FinalOutcomeDocument.pdf.

zagwarantowały, że cały ich personel jest w pełni świadomy wytycznych w dziedzinie praw człowieka; uważa, że powołanie nowej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych należy wykorzystać proaktywnie do zharmonizowania podejścia stosowanego przez zagraniczne misje państw członkowskich i delegacje Komisji w obszarze praw człowieka poprzez wspólne wykorzystywanie struktur i personelu, tak aby utworzyć prawdziwe „ambasady Unii Europejskiej”,

35. dostrzega dążenia prezydencji niemieckiej i portugalskiej do opracowania ostatecznej wersji wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka w odniesieniu do praw dziecka; oczekuje, że w ciągu przyszłego roku otrzyma projekty szczegółowych środków wykonawczych, które będą skupiać się na wdrażaniu całościowego i kompleksowego podejścia wypracowanego w ramach głównych wytycznych;
36. wzywa prezydencję do znalezienia sposobów poprawy koordynacji i współpracy pomiędzy grupami roboczymi Rady w związku z zabiegami dyplomatycznymi prowadzonymi w obszarach wspólnej troski – na przykład pomiędzy grupą roboczą ds. praw człowieka (COHOM) a grupą roboczą ds. MTK w odniesieniu do międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i dzieci w konfliktach zbrojnych;
37. wzywa Radę do zaktualizowania wytycznych, tak aby w pełni uwzględnić w nich znaczenie korzystania z najwyższych dostępnych standardów w zakresie zdrowia jako podstawowego prawa, ze szczególnym naciskiem na zwalczanie bólu;

Kara śmierci

38. z zadowoleniem przyjmuje wspomnianą wyżej rezolucję, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ dnia 18 grudnia 2007 r., wzywając do wprowadzenia ogólnoświatowego moratorium na wykonywanie kary śmierci i dostrzega pozytywny ponadregionalny charakter tej inicjatywy;
39. apeluje do Rady o dokonanie aktualizacji wytycznych w sprawie kary śmierci, aby wesprzeć wszelkie działania ukierunkowane na pełne wdrożenie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w której między innymi wezwano wszystkie państwa, które utrzymały karę śmierci, do poszanowania międzynarodowych standardów, które przewidują zabezpieczenia gwarantujące ochronę praw osób skazanych na karę śmierci, a w szczególności minimalnych standardów wymienionych w załączniku do rezolucji Rady Gospodarczej i Społecznej 1984/50 z dnia 25 maja 1984 r.; zaznacza, że rezolucja ta dostarcza sekretarzowi generalnemu informacji dotyczących stosowania kary śmierci i poszanowania praw osób skazanych na karę śmierci i ma na celu stopniowe ograniczanie stosowania kary śmierci i zmniejszanie liczby przestępstw, za popełnienie których może ona zostać orzeczona; zaznacza też, że rezolucja ta kończy się wezwaniem do wszystkich państw członkowskich ONZ o ustanowienie moratorium na wykonywanie kary śmierci z perspektywą całkowitego jej zniesienia;
40. wzywa prezydencję, aby zachęciła Włochy, Łotwę, Polskę i Hiszpanię, które jeszcze nie podpisały protokołu nr 13 w sprawie kary śmierci do europejskiej konwencji praw

człowieka, do podpisania tych dokumentów¹; przyznaje w tym kontekście, że wdrożenie wytycznych w sprawie kary śmierci mogłoby być bardziej spójne, gdyby państwa członkowskie podpisały i ratyfikowały wspomniane protokoły i konwencje;

41. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie podpisania wspólnej deklaracji Rady Europy i Unii Europejskiej, ustanawiającej Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci, który obchodzony będzie 10 października każdego roku; z zadowoleniem przyjmuje obrady konferencji europejskiej w Lizbonie w dniu 9 października 2007 r., gdzie ponownie wezwano całkowitego zniesienia kary śmierci w Europie i propagowania jej powszechnego zniesienia;
42. z zadowoleniem przyjmuje zniesienie kary śmierci w Albanii w dniu 24 marca 2007 r. (w stosunku do wszystkich przestępstw), w Kirgistanie w dniu 27 czerwca 2007 r., w Rwandzie w dniu 26 lipca 2007 r., w stanie New Jersey (Stany Zjednoczone) w dniu 13 grudnia 2007 r. oraz w Uzbekistanie w dniu 1 stycznia 2008 r.;

Tortury i inne okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie

43. zauważa, że Grecja, Węgry, Łotwa, Litwa i Słowacja jak dotychczas ani nie podpisały, ani nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur; zwraca uwagę, że Austria, Belgia, Cypr, Finlandia, Francja, Niemcy, Włochy, Luksemburg, Holandia, Portugalia i Rumunia podpisały ten protokół, ale nie ratyfikowały go; apeluje do wszystkich państw członkowskich UE, które jak dotąd nie podpisały lub nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, aby niezwłocznie to uczyniły;
44. wyraża zaniepokojenie, jeśli chodzi o rzeczywiste zaangażowanie w kwestię praw człowieka tych państw członkowskich UE, które odmawiają podpisania wspomnianej wyżej międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony osób przed wymuszonymi zaginięciami; zwraca się o niezwłoczne podpisanie i ratyfikowanie konwencji do wszystkich państw członkowskich UE, które jeszcze tego nie uczyniły²;
45. zwraca uwagę Rady i Komisji na niedawno ukończone studium pt.: „Wdrażanie wytycznych UE w sprawie tortury i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania”, przedstawione podkomisji Parlamentu Europejskiego ds. praw człowieka dnia 28 czerwca 2007 r. oraz COHOM w grudniu 2007 r.; wzywa obydwie organy komisje do stosowania zawartych w nim zaleceń, takich, jak zalecenie dotyczące opracowania klarownego obrazu sytuacji na świecie, z uwzględnieniem miejscowego kontekstu politycznego, społecznego, kulturowego i prawnego w poszczególnych państwach; wzywa Komisję, aby po przeprowadzeniu analizy przesłała instrukcje do swoich delegacji i misji państw członkowskich, aby pomóc im we wdrażaniu tych wytycznych;

46. oczekuje oceny procesu wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego

¹ W dniu 10 stycznia 2008 r. Włochy, Łotwa, Polska i Hiszpania podpisały protokół nr 13 europejskiej konwencji praw człowieka, dotyczący bezwzględного zniesienia kary śmierci, ale nie ratyfikowały go.

² Sygnatariusze (stan na grudzień 2007 r.): Austria, Belgia, Cypr, Dania, Finlandia, Francja, Niemcy, Irlandia, Włochy, Litwa, Luksemburg, Malta, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Hiszpania i Szwecja (tylko dwa państwa – Albania i Argentyna – ratyfikowały Konwencję, która aby wejść w życie, wymaga ratyfikacji przez 20 państw)

okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania, która jest przygotowywana w celu przedstawienia COHOM; w kontekście przeglądu tego zestawu wytycznych oczekuje, że COHOM omówi szczegółowe kryteria dotyczące działań w sprawie poszczególnych przypadków w celu usprawnienia wdrażania wytycznych; zaleca przyjęcie środków, mających zapewnić przestrzeganie całkowitego zakazu stosowania tortur oraz opieranie się wszelkim próbom ustanowienia stanowiska UE uprawniającego stosowanie gwarancji dyplomatycznych w celu ułatwienia przekazywana osób do kraju, w odniesieniu do którego istnieje ryzyko, że będą one tam torturowane;

47. wzywa do zaktualizowania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania w świetle art. 15 konwencji ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, który dotyczy niestosowania tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania;
48. zwraca się o regularny udział przedstawicieli prezydencji lub sekretariatu Rady w pracach odpowiednich komisji ONZ, jak również o kontynuację współpracy z Radą Europy oraz jej Komitetem Zapobiegania Torturom, w celu osiągnięcia zasadniczego i użytecznego wkładu merytorycznego w proces decyzyjny dotyczący działań dyplomatycznych w stosunku do poszczególnych krajów;
49. apeluje do Rady i Komisji o kontynuowanie praktyki działań dyplomatycznych w stosunku do wszystkich partnerów UE na arenie międzynarodowej w odniesieniu do ratyfikacji międzynarodowych konwencji zakazujących stosowania tortur i maltretowania, jak również dotyczących świadczenia pomocy rehabilitacyjnej osobom, które przeżyły tortury; wzywa UE, aby uznała walkę ze stosowaniem tortur i maltretowaniem za absolutny priorytet swojej polityki na rzecz praw człowieka, szczególnie poprzez intensyfikację wdrażania wytycznych i wszelkich innych instrumentów UE, takich jak europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka oraz poprzez zagwarantowanie, że państwa członkowskie powstrzymają się od przyjmowania gwarancji dyplomatycznych od państw trzecich, w których istnieje realne niebezpieczeństwo tortur lub maltretowania;

Dzieci w konfliktach zbrojnych

50. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdanie specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ do spraw dzieci w konfliktach zbrojnych, opublikowane w dniu 13 sierpnia 2007 r., w którym stwierdzono, że państwa członkowskie ONZ powinny zastosować zdecydowane i ukierunkowane środki przeciwko szczególnie krnąbrnym sprawcom;
51. z zadowoleniem przyjmuje postępy w stosowaniu międzynarodowych standardów ochrony dzieci w zakresie pociągania domniemanych sprawców do odpowiedzialności, takich jak oskarżenia wniesione przez MTK przeciw wysokiej rangi przywódcom różnych walczących frakcji w Demokratycznej Republice Konga oraz oskarżenia wniesione przeciw czterem wysokiej rangi członkom Bożej Armii Oporu; uważa, że orzeczenie Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone, które stanowi, że rekrutowanie lub wykorzystywanie w walkach dzieci poniżej 15 roku życia jest zbrodnią wojenną na mocy zwyczajowego prawa międzynarodowego oraz niedawne skazanie dowódców wojskowych za werbowanie dzieci stanowią istotne osiągnięcia;

52. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze włączanie dzieci w szeroki zakres negocjacji, porozumień, działań na rzecz budowania i utrzymywania pokoju, agend i traktatów; jednakże podkreśla, że klauzule dotyczące dzieci zawarte w porozumieniach pokojowych powinny być szczegółowe, a wyznaczone w nich cele – możliwe do osiągnięcia;
53. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze angażowanie dzieci w przewidziane na mocy prawa międzynarodowego mechanizmy odpowiedzialności za zbrodnie (wyrażając w tym kontekście uznanie dla wysiłków w tym kierunku, czynionych w 2007 r. przez liberyjską Komisję Prawdy i Pojednania), jako ważny środek, dzięki któremu dzieci mogą korzystać z prawa do uczestniczenia w decyzjach mających wpływ na ich życie; podkreśla jednak, że uczestnictwu takiemu musi przyświecać interes dziecka, który należy uwzględnić poprzez zastosowanie polityki i procedur odpowiednich do wieku oraz propagowanie rehabilitacji i reintegracji dzieci-ofiar;
54. z zadowoleniem przyjmuje zasadniczy postęp w tworzeniu polityki, jaki wiąże się z przyjęciem zintegrowanych zasad rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (2006), zasad paryskich i wytycznych w sprawie dzieci w siłach lub oddziałach zbrojnych (2007), które wymagają obecnie efektywnego wdrażania;
55. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kolejnych siedem krajów (Argentyna, Chorwacja, Gwatemala, Laos, Mauretania, Maroko i Ukraina) przyłączyło się do międzynarodowego zobowiązania do ochrony dzieci przed ich werbowaniem do sił zbrojnych w trakcie konfliktów, znanego jako zobowiązania i zasady paryskie i jednocześnie wyraża ubolewanie w związku z faktem, że zobowiązania tego nie podpisały Stany Zjednoczone, z uwagi na sprzeciw wobec klauzuli dotyczącej MTK;
56. wzywa pozostałe państwa członkowskie, które nie podpisały i nie ratyfikowały protokołów dodatkowych do Konwencji o prawach dziecka, aby niezwłocznie to uczyniły¹;
57. odnotowuje fakt, że prezydencja portugalska kontynuowała niemieckie inicjatywy oparte na wytycznych i poleciła wszystkim misjom w priorytetowych krajach, aby traktowały strategie uwzględniające specyfikę poszczególnych krajów, przyjęte przez grupę roboczą ds. praw człowieka (COHOM) w dniu 15 czerwca 2007 r., jako stałe instrukcje, które mają być stosowane w pracach szefów misji w zakresie dzieci w konfliktach zbrojnych; wyraża zadowolenie z faktu, iż prezydencja przesłała także lokalnym prezydencjom sprawozdania otrzymane przez zainteresowane organizacje pozarządowe dotyczące określonych krajów;

Obrońcy praw człowieka

58. wzywa Radę i Komisję, aby zaangażowały się w bardziej przejrzyste i systematyczne wdrażanie wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka, zwłaszcza, że jest to

¹ Protokół dodatkowy do Konwencji o prawach dziecka w sprawie w sprawie sprzedaży dzieci oraz dziecięcej prostytucji i pornografii (stan na listopad 2007 r.), nie został ratyfikowany przez Czechy, Finlandię, Niemcy, Grecję, Węgry, Irlandię, Luksemburg, Maltę i Wielką Brytanię. Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie udziału dzieci w konfliktach zbrojnych (stan na listopad 2007 r.), nie został ratyfikowany przez Estonię, Grecję, Węgry, Holandię, nie został też podpisany ani ratyfikowany przez Cypr.

ważny i nowatorski instrument mający za zadanie chronić i wspierać najbardziej zagrożonych obrońców praw człowieka;

59. oczekuje, że uznaniu wytycznych w sprawie obrońców praw człowieka za priorytetowy element polityki zagranicznej Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka będzie towarzyszyć skuteczne wdrażanie tych wytycznych w lokalnych strategiach dotyczących 120 krajów; wskazuje, że brak protestów Unii Europejskiej w interesie obrońców praw człowieka w niektórych krajach, takich jak Chiny, Tunezja, Etiopia, Iran i Rosja, wydaje się odzwierciedlać brak jedności wśród państw członkowskich Unii Europejskiej, gdyż poszczególne państwa członkowskie priorytetowo traktują różne interesy polityki zagranicznej i w ten sposób uniemożliwiają zbiorowe działanie;
60. uważa, że konsekwentne podejście powinno także koncentrować się na umacnianiu budowania zdolności wśród działaczy na rzecz praw człowieka oraz sprzyjać mechanizmom konsultacji i współdziałania między nimi a ich rządami w sprawach reform demokratycznych i promowania praw człowieka, w szczególności gdy stawką są procesy demokratyzacji;
61. wzywa Komisję i Radę, aby aktywnie zachęcały obrońców praw człowieka do rozpowszechniania informacji na temat teorii i praktyki niestosowania przemocy i starały się wspierać wymianę wiedzy i doświadczenia w zakresie najlepszej praktyki, w oparciu o bezpośrednie doświadczenie zdobyte w trakcie swojej działalności;
62. zwraca się do Rady, aby pilnie rozważyła sprawę wydawania obrońcom praw człowieka wiz „nadzwyczajnych”; uważa, że zachowanie w tajemnicy protestów Unii Europejskiej w interesie obrońców praw człowieka jest czasami pożyteczne, lecz zwraca się o to, aby pomimo tego lokalne jednostki Unii Europejskiej zawsze informowały miejscowe organizacje pozarządowe w sposób poufny o takich protestach;
63. raz jeszcze podkreśla znaczenie udostępnienia podręcznika wdrażania wytycznych obrońcom praw człowieka działającym w terenie; zachęca grupę roboczą Rady ds. praw człowieka (COHOM) do rozpowszechniania w oddziałach regionalnych oraz w ambasadach i przedstawicielstwach tłumaczeń wytycznych UE dotyczących praw człowieka na języki UE używane w komunikacji w państwach trzecich oraz na najważniejsze języki spoza UE; wyraża zadowolenie z faktu, że jak dotąd dostępne są tłumaczenia na takie języki, jak rosyjski, arabski, chiński i farski, ale podkreśla, że na miejscu należy przygotować tłumaczenia na inne języki; apeluje do państw członkowskich Unii Europejskiej o uproszczenie wydawania wiz obrońcom praw człowieka, którzy zostali zaproszeni do udziału w imprezach organizowanych na terenie Unii Europejskiej lub którzy uciekają przed pogarszającymi się warunkami w zakresie bezpieczeństwa;

Wytyczne w sprawie dialogu na temat praw człowieka oraz uznanych konsultacji z państwami trzecimi

64. wzywa Radę i Komisję do rozpoczęcia kompleksowej oceny wytycznych w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka i do opracowania jednoznacznych wskaźników dotyczących oddziaływania każdego dialogu oraz kryteriów rozpoczęcia, przerwania i wznowienia dialogów;

65. ponawia wezwanie, aby dialogi dotyczące praw człowieka opierały się na zasadzie wzajemności w odniesieniu do terytorium Unii Europejskiej i terytorium państw trzecich;
66. ponawia wezwanie, aby kwestie dotyczące praw człowieka były analizowane na najwyższym szczeblu politycznym, co nadałoby większe znaczenie polityczne trosce o prawa człowieka; uważa, że w związku z tym dialog ten nigdy nie powinien być wykorzystywany do zawężania tego tematu i spychania go w ten sposób na miejsce drugorzędne w odniesieniu do innych zagadnień politycznych; dlatego też wzywa Radę i Komisję do podjęcia następujących działań:
- ogłoszenia celów wyznaczonych dla każdego dialogu i monitorowania ich realizacji;
 - wymagania, aby w odniesieniu do każdego dialogu przeprowadzano ocenę „każdego roku” a nie „najlepiej każdego roku”;
 - dopilnowania, aby każde spotkanie w ramach dialogu, oprócz wątku dyskusji technicznych dla urzędników, obejmowało także wątek polityczny, w którym bezpośrednio uczestniczyć będą osoby pełniące obowiązki „na szczeblu ministerialnym”;
 - zaangażowania przedstawicieli Parlamentu Europejskiego do udziału w dialogach, a w szczególności w spotkaniach ewaluacyjnych, w trakcie których omawiane są indywidualne przypadki;
67. raz jeszcze podkreśla w tym kontekście propozycje zawarte w wyżej wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka;
68. podkreśla, że Chiny nadal systematycznie łamią prawa człowieka i że pomimo obietnic składanych przez reżim w związku ze zbliżającymi się igrzyskami olimpijskimi sytuacja w zakresie praw człowieka w Chinach nie uległa poprawie; podkreśla potrzebę znacznego nasilenia dialogu dotyczącego praw człowieka między Unią Europejską i Chinami; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Chiny podjęły decyzję o ponownym zbadaniu przez Sąd Najwyższy wszystkich wyroków kary śmierci, pozostaje jednak zaniepokojony faktem, że Chiny wykonują nadal większość egzekucji, które mają miejsce na całym świecie; odnotowuje fakt, że pomimo wielokrotnych zapewnień rządu chińskiego o intencji ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, ratyfikacja wciąż nie następuje; wyraża ubolewanie, że podczas szczytu Unia Europejska-Chiny, który odbył się w Pekinie dnia 28 listopada 2007 r., nie została przyjęta żadna wspólna deklaracja Unii Europejskiej i Chin w sprawie praw człowieka, pomimo iż początkowo wyrażono zamiar wydania takiej deklaracji; wzywa Radę do udzielania Parlamentowi bardziej szczegółowych informacji po zakończeniu debaty, z uwzględnieniem szczegółowej listy protestów wystosowanych przez Radę i państwa członkowskie w indywidualnych przypadkach; odnotowuje fakt, że pomimo istotnych reform gospodarczych nadal ma miejsce systematyczne łamanie praw politycznych i praw człowieka w takich kwestiach, jak pozbawianie wolności za przekonania polityczne, ataki i zastraszanie prawników i obrońców praw człowieka, brak niezależnego sądownictwa, obozy pracy przymusowej, wolność wypowiedzi i wyznania, prawa mniejszości religijnych i etnicznych, samowolne zatrzymania, system obozów Laogai i zarzuty dotyczące nielegalnego pobierania organów do przeszczepów;

zauważa, że obawy te powinny zostać uwypuklone w czasie przygotowań do igrzysk olimpijskich w Pekinie, które stanowią ważną historyczną okazję do poprawy sytuacji praw człowieka w Chinach; w tym względzie jest nadal zaniepokojony chińskim ustawodawstwem, w tym dotyczącym systemu tajemnic państwowych, uniemożliwiającym zapewnienie przejrzystości koniecznej dla rozwoju dobrych rządów oraz systemu, w którym przeważają rządy prawa; jest zaniepokojony ograniczaniem wolności chińskich i międzynarodowych mediów, w tym Internetu, blogów i dostępu do informacji prasy chińskiej i międzynarodowej; jest również zaniepokojony szantażowaniem dziennikarzy i działaczy praw człowieka, w tym Dalaj Lamy, jego sprzymierzeńców oraz wyznawców Falun Gong; podkreśla potrzebę kontynuowania, nawet po zakończeniu igrzysk olimpijskich, starannego monitorowania sytuacji w dziedzinie praw człowieka i zmian w ustawodawstwie dotyczących tej sprawy; apeluje do UE, aby zagwarantowała uzależnienie stosunków handlowych z Chinami od reform w dziedzinie praw człowieka, i w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka, zanim zostanie zawarta jakakolwiek nowa umowa ramowa o partnerstwie i współpracy; wzywa Radę i Komisję do podniesienia kwestii Mongolii Wewnętrznej, Wschodniego Turkiestanu i Tybetu i do aktywnego wspierania przejrzystego dialogu między rządem Chin i wysłannikami tybetańskiego rządu na uchodźstwie oraz do włączenia do głównego nurtu polityki kwestii wpływu chińskiej polityki w Afryce na prawa człowieka; jest nadal bardzo zaniepokojony systematycznym łamaniem praw człowieka etnicznych Ujgurów w autonomicznym regionie Xinjiang;

69. jest nadal zaniepokojony, że prowadzony z Iranem dialog na temat praw człowieka został przerwany w 2004 r. z powodu braku współpracy ze strony Iranu; powtarza po raz kolejny opinie wyrażone przez Parlament w odniesieniu do ostatniego sprawozdania; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały dysydentów i działaczy na rzecz demokracji, i umacniały – przy pomocy pokojowych i łagodnych środków – aktualne procesy, które mogą przyczynić się do reform demokratycznych, instytucjonalnych i konstytucyjnych, zagwarantować trwałość tych reform i umocnić zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w procesy tworzenia polityki, wzmacniając rolę odgrywaną przez nich w ogólnej debacie politycznej; potępia nową kampanię na rzecz obrony moralności rozpoczętą przez władze Iranu na początku kwietnia 2007 r., kiedy to tysiące mężczyzn i kobiet zostało aresztowanych podczas akcji mających na celu „przeciwdziałanie niemoralnym zachowaniom”; potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci przez reżim irański;
70. wyraża ubolewanie z powodu braku rezultatów konsultacji między Unią Europejską i Rosją na temat praw człowieka i apeluje, aby Parlament uczestniczył w takim procesie; popiera starania podejmowane przez Radę i Komisję, które mają spowodować, że konsultacje będą się odbywać na przemian w Rosji i w Unii Europejskiej, że w konsultacjach oprócz Ministerstwa Spraw Zagranicznych będą uczestniczyć także inne rosyjskie ministerstwa i że rosyjska delegacja będzie uczestniczyć w spotkaniach rosyjskich i europejskich organizacji pozarządowych lub organów parlamentarnych organizowanych przy okazji konsultacji; ubolewa, że UE odnosi tylko ograniczone sukcesy w dążeniu do zmian politycznych, co jest wynikiem podnoszenia trudnych kwestii, takich jak sytuacja w Czeczenii i innych republikach kaukaskich, bezkarność i kwestia niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, traktowanie obrońców praw

człowieka, niezależność mediów i wolność wypowiedzi, traktowanie mniejszości etnicznych, przestrzeganie zasad rządów prawa i ochrona praw człowieka w siłach zbrojnych, dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i inne; uważa, że długotrwała szczegółowa debata dotycząca Czeczenii powinna zostać rozszerzona o niepokojącą sytuację w Inguszetii i Dagestanie; ubolewa z powodu ciągłego prześladowania dziennikarzy, obrońców praw człowieka i organizacji pozarządowych, na przykład z powodu niedawnych ataków na gazetę „Nowaja Gazeta” i Fundację na rzecz promowania tolerancji w Niżnym Nowgorodzie; apeluje do Rosji o podjęcie dalszych kroków w celu ochrony wolności wypowiedzi oraz bezpieczeństwa dziennikarzy i obrońców praw człowieka; w związku z tym uważa, że UE powinna priorytetowo traktować współpracę Rosji z mechanizmami OBWE, Rady Europy i ONZ związanymi z prawami człowieka oraz ratyfikację wszystkich właściwych konwencji dotyczących praw człowieka, a zwłaszcza ratyfikację protokołu nr 14 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zmieniającego mechanizm kontrolny konwencji; ubolewa z powodu niechęci Rosji do zapraszania międzynarodowych obserwatorów wyborów w odpowiedniej liczbie i z odpowiednim wyprzedzeniem, aby umożliwić im należyty nadzór nad wyborami zgodnie ze standardami OBWE i czuje się zatem zmuszony do kwestionowania demokratycznego charakteru wyborów parlamentarnych; apeluje do Komisji i Rady, aby podnosiły problemy praw człowieka w rozmowach z władzami rosyjskimi na najwyższym szczeblu oraz zawarły te kwestie w nowej umowie ramowej o partnerstwie i współpracy; wzywa Komisję do określenia bardziej wyraźnych zobowiązań i do ustanowienia skuteczniejszych mechanizmów kontrolnych jako uzupełnienie klauzuli dotyczącej praw człowieka, aby osiągnąć rzeczywistą poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka;

71. nalega, by Komisja i Rada utworzyły podkomisje ds. praw człowieka i demokracji dla wszystkich krajów objętych polityką sąsiedztwa; ponawia wezwanie, aby parlamentarzyści byli włączeni w przygotowywaniu tych posiedzeń i byli informowani o ich wynikach; jest zdania, że podczas gdy pierwsza runda spotkań, tak jak to miało miejsce w przypadku Tunezji i Egiptu, może się koncentrować na ustanawianiu trwałości podkomisji i budowaniu wiary i zaufania wśród partnerów, takie podkomisje, jak obecna podkomisja z udziałem Maroka, powinny przechodzić do fazy ukierunkowanej na wyniki, tworząc konkretne punkty odniesienia i wskaźniki postępu; przypomina, że te podkomisje nie mają uprawnień decyzyjnych, ale mogą przedkładać propozycje odnośnemu Komitetowi Stowarzyszenia lub organom wyższego szczebla w dialogu politycznym, które mają obowiązek, na mocy planów działania europejskiej polityki sąsiedztwa i umów stowarzyszeniowych, omawiać problematykę praw człowieka w ramach dialogu politycznego; proponuje, aby dokumenty końcowe omawiane podczas spotkań ekspertów były także umieszczane w programie spotkań na szczeblu politycznym (szczytów) w ramach dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka, w celu zmniejszenia rozbieżności w oświadczeniach dla prasy na temat sytuacji w dziedzinie praw człowieka wydawanych przez obie strony, które to oświadczenia są często sprzeczne;
72. docenia próby Komisji i Rady dotyczące zorganizowania drugiej rundy dialogu dotyczącego praw człowieka między Unią Europejską i Uzbekistanem w maju 2008 r.; raz jeszcze zaznacza, że przeprowadzenie dialogu dotyczącego praw człowieka i spotkań ekspertów w sprawie masakry w Andżanie w 2005 r. samo w sobie nie

stanowi postępu i nie może być wykorzystane jako powód do zniesienia sankcji; odnotowuje fakt, że brak niezależnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie masakry w Andżanie oraz brak jakiegokolwiek poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie – a takie warunki zniesienia sankcji określiła Unia Europejska – logicznie doprowadziły do przedłużenia sankcji wobec Uzbekistanu; wyraża zadowolenie z faktu, że we wnioskach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 15 i 16 października 2007 r. określono szczególne warunki, które trzeba spełnić w ciągu sześciu miesięcy, aby zawieszenie ograniczeń wizowych zostało utrzymane; wzywa Komisję i Radę do przeprowadzenia dogłębnej oceny skutków decyzji o zawieszeniu na sześć miesięcy niektórych ograniczeń wizowych, które stanowią część sankcji Unii Europejskiej wobec Uzbekistanu i do dokonania przeglądu ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju; ubolewa nad faktem, że Uzbekistan jak dotąd nie dokonał żadnych postępów pod jakimkolwiek względem; jest zbulwersowany wyborami prezydenckimi w dniu 23 grudnia 2007 r. w Uzbekistanie, które, zdaniem Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE „odbywały się w ściśle kontrolowanych warunkach politycznych, nie pozostawiając miejsca dla żadnego realnego sprzeciwu i generalnie nie spełniały wielu ustaleń Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie dotyczących demokratycznych wyborów”; potępia zamordowanie w Taszkencie, w dniu 9 września 2007 r., Marka Weila, założyciela i dyrektora artystycznego niezależnego teatru Ilkhom oraz dziennikarza i krytyka uzbeckiego reżimu, Alishera Saipova, w kirgiskim mieście Osh w dniu 24 października 2007 r.; ponawia apel o natychmiastowe uwolnienie więźniów politycznych¹; wyraża zadowolenie ze zniesienia kary śmierci;

73. popiera wolę Rady nawiązania dialogów dotyczących praw człowieka z każdym z czterech pozostałych państw Azji Środkowej; apeluje, aby dialogi były ukierunkowane na wyniki i w pełni odpowiadały wytycznym Unii Europejskiej w sprawie prowadzonych z krajami trzecimi dialogów dotyczących praw człowieka, gwarantując udział społeczeństwa i Parlamentu Europejskiego; apeluje, aby nawiązaniu dialogów towarzyszyły odpowiednie zasoby kadrowe w sekretariatach Rady i Komisji; wskazuje, że w niektórych przypadkach praktyczne ustalenia nie powodują skutecznego prowadzenia dialogów, np. gdy zapewnione jest tylko tłumaczenie konsekwentne, jak to ma miejsce w przypadku dialogu dotyczącego praw człowieka z Turkmenistanem;
74. odnotowuje fakt, że wycofywanie się Unii Europejskiej z obietnic, których udzieliła Turcji na jej drodze do członkostwa stanowi poważny czynnik opóźniający dalsze reformy w zakresie praw człowieka w Turcji;
75. wyraża nadzieję, że osoby odpowiedzialne za zamordowanie Benazir Bhutto zostaną zidentyfikowane i jak najszybciej postawione przed sądem; odnotowuje pogarszanie się sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Pakistanie przez cały 2007 r., w tym w szczególności zagrożenia dla niezawisłości sądów i wolności mediów; odnotowuje przyjęcie nowego dokumentu strategicznego dla Pakistanu i wyraża zadowolenie, że w całym dokumencie zapobieganie konfliktom i prawa człowieka zostały włączone do

¹ W szczególności Mutabar Tadjibaewej, przewodniczącej organizacji praw człowieka Plammenoe Serdtse oraz 12 obrońców praw człowieka: Saidjahona Zainabitdinowa, Nosima Isakowa, Norboiego Kholjigitowa, Abdusattora Irzaewa, Habibully'ego Okpulatowa, Azama Formonowa, Alishera Karamatowa, Mamarajaba Nazarowa, Dilmurada Mukhiddinowa, Rasula Khudainasarowa, Bobumuroda Mavlanowa i Ulugbeka Kattabekowa.

głównego nurtu polityki; odnotowuje, że pierwsze posiedzenie wspólnej komisji Wspólnota Europejska-Pakistan odbyło się w Islamabadzie dnia 24 maja 2007 r. oraz podkreśla, że prawa człowieka powinny znaleźć się na czele programu wszystkich kolejnych posiedzeń;

Okaleczanie narządów płciowych kobiet i inne szkodliwe tradycyjne praktyki

76. podkreśla, że należy zintensyfikować zarówno w terenie, jak i ramach procesu tworzenia polityki, działania mające na celu likwidację wszystkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych, aby podkreślić fakt, iż takie okaleczanie stanowi łamanie praw człowieka i problem dotyczący płci;
77. nalega na zdecydowane uwzględnianie praw kobiet we wszystkich dialogach dotyczących praw człowieka, a w szczególności na zwalczanie i likwidację wszystkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym wszelkich form szkodliwych, tradycyjnych lub zwyczajowych praktyk, na przykład okaleczania kobiecych narządów płciowych oraz wczesnych lub przymusowych małżeństw, wszelkich form handlu ludźmi, przemocy wobec kobiet i zabijania kobiet, wykorzystywania w pracy i wykorzystywania ekonomicznego;
78. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania klauzuli dotyczącej praw człowieka w taki sposób, aby zwalczanie wszystkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych uczynić sprawą priorytetową w kontaktach z państwami nieczłonkowskimi, w szczególności z tymi państwami, które mają uprzywilejowane stosunki z Unią Europejską na mocy umowy z Kotonu, oraz do wywierania na nie nacisków, aby wprowadziły konieczne mechanizmy legislacyjne, administracyjne, sądownicze i zapobiegawcze w celu położenia kresu tego rodzaju praktykom;
79. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do promowania w szczególności ratyfikacji i wdrażania przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej protokołu Unii Afrykańskiej w sprawie praw kobiet w Afryce;
80. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zwiększania znaczenia europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka oraz do zapewnienia przydziału środków finansowych na działania dotyczące likwidacji wszelkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych;

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji, w tym działalności obu prezydencji

81. ubolewa nad stałym naruszaniem praw człowieka przez juntę wojskową w Birnie oraz popiera zobowiązanie Unii Europejskiej do realizacji ustalonych celów, w szczególności ustanowienia prawowitego, demokratycznego cywilnego rządu, który będzie szanował prawa człowieka i przywróci normalne stosunki ze społecznością międzynarodową; wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę w listopadzie 2007 r. wspólnego stanowiska przedłużającego dotychczasowe środki ograniczające i wprowadzającego dodatkowe środki ograniczające, ale ubolewa, że wykluczono z tych środków kluczowe sektory, takie jak energia; potępia brutalną reakcję władz Birmy na demonstracje mnichów buddyjskich oraz wszystkich innych pokojowych demonstrantów; wyraża zadowolenie z mianowania specjalnego wysłannika Unii Europejskiej do Birmy i prosi Komisję, aby w ramach europejskiego instrumentu na

rzecz demokracji i praw człowieka aktywnie wspierała birmański ruch na rzecz demokracji;

82. wzywa prezydencję Rady, aby skoncentrowała się na krajach będących przedmiotem szczególnych obaw o prawa człowieka; w szczególności zachęca Radę, aby w całości wprowadzała w życie wytyczne Unii Europejskiej w sprawie obrońców praw człowieka i aby przeznaczyła dodatkowe środki finansowe na projekty w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, w szczególności na promowanie demokracji na Białorusi, w Birmie, na Kubie, w Erytrei, Laosie, Korei Północnej, Uzbekistanie, Wietnamie i Zimbabwie; uważa, że koncepcja i realizacja tych projektów nie powinny być uzależnione od zgody lub współpracy odnośnych reżimów;
83. wyraża zadowolenie z obchodów w dniu 18 października 2007 r. pierwszego Dnia Walki z Handlem Ludźmi, który ma na celu zwiększenie świadomości na temat problemu handlu ludźmi i podkreślenie wieloletniego zaangażowania Unii Europejskiej w jego likwidację;
84. wyraża zadowolenie z Forum praw człowieka organizacji pozarządowych Unii Europejskiej, zorganizowanego przez prezydencję portugalską i Komisję, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r. i było poświęcone prawom gospodarczym, społecznym i kulturalnym; popiera zalecenia Forum, które potwierdziły niepodzielność i powszechność praw człowieka i którym udało się powiązać zewnętrzne i wewnętrzne aspekty polityk Unii Europejskiej;
85. wyraża zadowolenie z czwartego posiedzenia europejskiej sieci punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne, które odbyło się w Hadze w dniach 7-8 maja 2007 r.; odnotowuje pracę tego posiedzenia, które było w całości poświęcone Rwandzie oraz prowadzeniu przez państwa europejskie dochodzeń w sprawie rwandyjskich podejrzanych;
86. wzywa prezydencję Rady, aby zajęła się brakiem działania Unii Europejskiej w Darfurze; z zadowoleniem przyjmuje operację Unii Afrykańskiej i ONZ w Darfurze (UNAMID), jednogłośnie zatwierdzoną dnia 31 lipca 2007 r. rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1769 (2007), jako mały krok we właściwym kierunku; odnotowuje fakt, że UNAMID zastąpiła misję Unii Afrykańskiej w Sudanie (AMIS) dnia 31 grudnia 2007 r., a jej wstępny mandat wygasa 31 lipca 2008 r.; oczekuje, że licząca 7000 osób AMIS, która do tej pory odpowiadała za utrzymanie pokoju połączy się z tymi nowymi siłami i że zostaną podjęte wszystkie konieczne środki w celu zagwarantowania zdolności UNAMID do realizacji swego mandatu, z uwzględnieniem okresowego przeglądu liczby rozlokowanych żołnierzy sił pokojowych; niemniej jednak twierdzi, że nakazy aresztowania wydane przez Międzynarodowy Trybunał Karny w związku z Darfurem muszą zostać wykonane jak najszybciej;
87. wyraża zadowolenie z faktu, że Organizacja Narodów Zjednoczonych rozpoczęła prace nad wprowadzeniem jednolitych norm postępowania dla wszystkich kategorii personelu uczestniczącego w misjach pokojowych; odnotowuje fakt, że plan działań grupy roboczej obejmuje wymóg wprowadzenia zbioru sześciu podstawowych zasad do wszystkich kodeksów postępowania Międzyinstytucjonalnego Stałego Komitetu (IASC), w tym zakazu kontaktów seksualnych z osobami w wieku poniżej 18 lat, niezależnie od tego, co lokalnie uważa się za wiek dojrzałości lub pełnoletność; wyraża

zadowolenie z faktu, że ten kodeks postępowania ma obecnie zastosowanie do całego personelu misji pokojowych i humanitarnych Organizacji Narodów Zjednoczonych; wyraża zadowolenie z utworzenia wydziałów ds. etycznego postępowania w misjach ONZ w Burundi, Wybrzeżu Kości Słoniowej, Demokratycznej Republice Konga i Haiti, które mają badać zarzuty i pomagać ofiarom, w tym w razie potrzeby egzekwować sankcje karne wobec członków personelu, którym udowodniono dokonanie gwałtu na dzieciach lub ich wykorzystywanie seksualne;

88. wyraża zadowolenie z faktu, że Rada ustaliła i okresowo uaktualnia listy krajów zainteresowania, w odniesieniu do których podejmowane są dodatkowe zbiorowe wysiłki w celu wdrożenia wytycznych Unii Europejskiej w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych, w związku z karą śmierci (tzw. „kraje na zakręcie”) i w sprawie obrońców praw człowieka; odnotowuje fakt, że podobne działanie jest także przewidziane w ramach strategii wykonawczej nowych wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania i ochrony praw dziecka; zachęca Komisję i Radę do rozszerzenia tej dobrej praktyki – która umożliwi Unii Europejskiej między innymi reagowanie w skuteczniejszy sposób przy pomocy protestów, oświadczeń i innych działań – na wytyczne Unii Europejskiej w sprawie tortur; zachęca Radę i Komisję do zaangażowania specjalnych mechanizmów Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz do uwzględniania zaleceń i pilnych rezolucji Parlamentu Europejskiego podczas określania krajów zainteresowania;
89. ponawia swój wniosek, aby wszystkie dotyczące praw człowieka rozmowy z krajami trzecimi, instrumenty, dokumenty oraz sprawozdania, w tym sprawozdania roczne, wyraźnie odnosiły się do spraw dyskryminacji, w tym do spraw mniejszości etnicznych, wolności wyznania, w tym praktyk dyskryminacyjnych wobec mniejszości religijnych, do kwestii ochrony i propagowania praw mniejszości etnicznych, praw człowieka kobiet, praw dzieci, praw rdzennej ludności, osób niepełnosprawnych, w tym niepełnosprawnych umysłowo, a także osób wszystkich orientacji seksualnych, w stosownych przypadkach angażując w pełni ich organizacje zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;

Program pomocy zewnętrznej opracowany przez Komisję

Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka

90. apeluje o pełną przejrzystość sposobu wydatkowania pieniędzy oraz wyboru i oceny projektów w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka; apeluje o publikację w Internecie wszystkich wybranych projektów, gdy tylko jest to zgodne z zasadami ochrony odbiorcy;
91. wyraża zadowolenie z przyjęcia w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka nowego środka, który umożliwi podjęcie pilnych działań w zakresie ochrony obrońców praw człowieka bez konieczności przeprowadzania procedury przetargowej; zwraca się do Komisji o szybkie i skuteczne wdrożenie tego nowego narzędzia;
92. zauważa, że środki europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka wykorzystane na finansowanie misji obserwatorów wyborów ze strony Unii Europejskiej wyniosły w 2007 r. 23% całości wykorzystanych funduszy instrumentu

(30,1 mln euro) oraz że przeprowadzono 11 takich misji;

93. zauważa, że znaczną część (około 50%) łącznych funduszy europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka przeznaczonych na projekty zakontraktowane w 2007 r. wydano na duże projekty tematyczne, a jedynie niewielki procent (24%) na krajowe programy wsparcia (równoważne z mikroprojektami); odnotowuje także, że jedynie niewielka część funduszy była przeznaczona dla Azji, kontynentu na którym występują największe problemy związane z łamaniem praw człowieka; proponuje przemyślenie równowagi geograficznej;
94. odnotowuje, że należy zachować ostrożność podczas finansowania organizacji międzynarodowych finansowanych z naliczonych składek państw członkowskich, jak Międzynarodowy Trybunał Karny, ponieważ dostarczanie środków finansowych takim organizacjom jest równoznaczne z dotowaniem państw-stron, które mają obowiązek zapewnienia finansowania tym organizacjom, i naraża na ryzyko inne projekty i instytucje, które bazują na środkach finansowych pochodzących z europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, jak projekty organizacji pozarządowych, program dziedzictwa i praca w terenie Specjalnego Trybunału dla Sierra Leone;

Wdrażanie klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji zawartych w umowach zewnętrznych

95. ubolewa, że klauzula dotycząca praw człowieka i demokracji, zasadniczy element wszystkich umów o partnerstwie i współpracy z krajami trzecimi, nadal nie jest stosowana w konkretny sposób, z powodu braku mechanizmu umożliwiającego jej egzekwowanie;
96. raz jeszcze podkreśla w związku z tym wnioski przedstawione w wyżej wspomnianej rezolucji Parlamentu z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską;
97. ponawia swoje wezwanie, aby klauzule praw człowieka były stosowane w drodze bardziej przejrzystej procedury konsultacji między stronami, określającej mechanizmy polityczne i prawne, które będą stosowane w przypadku wniosku o zawieszenie współpracy dwustronnej ze względu na powtarzające się i/lub systematyczne łamanie praw człowieka, będące naruszeniem prawa międzynarodowego; stwierdza, że klauzule powinny także zawierać szczegółowe informacje o mechanizmie umożliwiającym czasowe zawieszenie umowy o współpracy, jak również o „mechanizmie ostrzegania”;
98. odnotowuje fakt, że w 2007 r. Unia Europejska nie zawarła żadnych nowych umów zawierających klauzule dotyczące praw człowieka;
99. wyraża zadowolenie z faktu, że Komisja i Rada zawiesiły w czerwcu 2007 r. preferencje handlowe dla Białorusi w ramach Ogólnego systemu preferencji (GSP) wskutek niewykonania przez rząd Białorusi żadnego z zaleceń przedstawionych przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) w 2004 r.;

Włączanie praw człowieka do głównego nurtu polityki

100. wzywa Komisję, aby nadal ściśle monitorowała przyznawanie preferencji w ramach systemu GSP+ (Ogólnego systemu preferencji) krajom, w których występują poważne braki we wdrażaniu ośmiu konwencji MOP dotyczących podstawowych norm pracy, polegające na naruszaniu praw obywatelskich i politycznych lub na wykorzystywaniu pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów, na podstawie których preferencje GSP powinny być odbierane ze względu na naruszanie praw człowieka;
101. przypomina o deklaracji o prawie do rozwoju, przyjętej rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 41/128 z dnia 4 grudnia 1986 r., która stwierdza, że prawo do rozwoju jest niezbywalnym prawem człowieka i że podstawowym obowiązkiem państw jest stworzenie warunków sprzyjających realizacji prawa do rozwoju i że muszą one podejmować działania w celu formułowania międzynarodowych polityk rozwojowych, które ułatwią pełne korzystanie z tego prawa; apeluje o podjęcie działań gwarantujących, że międzynarodowe programy rozwojowe mające obejmować ten obowiązek państw będą uwzględniać osoby niepełnosprawne i będą dla nich dostępne, zgodnie z art. 32 konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, podpisanej przez Wspólnoty Europejskie dnia 30 marca 2007 r.;
102. przypomina, że budżet ogólny Unii Europejskiej na 2008 r. przewiduje kontrolę środków przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych w celu zapewnienia, że – jako pomoc wspólnotowa – są one zgodne z art. 32 konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i apeluje, aby te postanowienia budżetowe były ściśle wdrażane i sprawdzane;
103. wzywa Radę, aby uczyniła wszystko w celu urzeczywistnienia podstawowego prawa do zdrowia w odniesieniu do leczenia bólu i dostępu do analgetyków opioidowych, zwracając uwagę, że Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających zwrócił się do społeczności międzynarodowej o wspieranie przepisywania leków przeciwbólowych, zwłaszcza w krajach biednych, ponieważ w ponad 150 krajach odnotowuje się poważne braki w leczeniu;
104. potępia bezwarunkowo wszystkie formy wyzysku dzieci, zarówno wykorzystywanie seksualne, w tym pornografię dziecięcą i turystykę seksualną związaną z wykorzystywaniem dzieci, jak również pracę przymusową i wszystkie rodzaje handlu ludźmi;
105. apeluje do Komisji o dalsze propagowanie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskich i lokalnych; zwraca się do Rady, aby złożyła Parlamentowi sprawozdanie w przypadku otrzymania od specjalnego przedstawiciela ONZ ds. biznesu i praw człowieka informacji wyjaśniających normy odpowiedzialności korporacyjnej przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka odnoszące się do korporacji międzynarodowych oraz innych przedsiębiorstw;
106. uznaje, że polityka imigracyjna stała się głównym tematem agendy polityki wewnętrznej i zewnętrznej Unii Europejskiej oraz że Unia stara się w swoich dokumentach łączyć imigrację z rozwojem oraz gwarantować poszanowanie praw podstawowych nielegalnych imigrantów; podkreśla jednak, że praktyka w terenie przeczy tym dokumentom; wyraża szczególne zaniepokojenie z powodu zawierania

umów o readmisji imigrantów z krajami trzecimi, które nie posiadają struktur prawnych i instytucjonalnych koniecznych do kierowania readmisją własnych obywateli i do zapewnienia ochrony ich praw;

107. wzywa Radę do zagwarantowania, że prawa uchodźców, osób ubiegających się o azyl i migrantów będą w pełni respektowane w praktyce podczas rozszerzania współpracy z krajami trzecimi w sprawie imigracji i azylu; podkreśla, że w szczególności mechanizm europejskiej polityki sąsiedztwa powinien być wykorzystywany do monitorowania przestrzegania praw człowieka w tej dziedzinie; wzywa Radę i Komisję do sprawdzenia, czy w kontekście polityki współpracy dotyczącej działań przeciw nielegalnej imigracji, policja i instytucje sądowe w krajach dopuszczających się poważnego i systematycznego łamania praw człowieka i/lub nieskładających sprawozdań dotyczących wykorzystania odpowiednich funduszy, nie będą otrzymywać wsparcia;
108. wzywa Komisję i Radę do podejmowania na szczeblu międzynarodowym inicjatyw Unii Europejskiej mających na celu zwalczanie prześladowania i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, np. poprzez promowanie rezolucji w tej sprawie na szczeblu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz udzielanie wsparcia organizacjom pozarządowym i podmiotom promującym równość i niedyskryminację; potępia fakt, że wiele krajów uznało za przestępstwo zachowania homoseksualne, że Iran, Arabia Saudyjska, Jemen, Sudan, Mauretania, Zjednoczone Emiraty Arabskie i część Nigerii nakładają karę śmierci za stosunki homoseksualne, że w 77 krajach istnieją przepisy, które umożliwiają władzom państwowym ściganie, a nawet orzekanie kary pozbawienia wolności wobec osób mających stosunki seksualne z osobami tej samej płci i że w wielu krajach, takich jak Indie, Pakistan, Bangladesz, Uganda, Kenia, Tanzania, Zambia, Malawi, Niger, Burkina Faso, Sierra Leone i Malezja, obowiązują przepisy przewidujące orzeczenie kary pozbawienia wolności od 11 lat do dożywocia; całkowicie popiera zasady Yogyakarty w sprawie zastosowania międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka w odniesieniu do orientacji seksualnej i tożsamości płciowej; apeluje do państw członkowskich, aby udzielały azylu osobom zagrożonym prześladowaniem w kraju pochodzenia ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;
109. wzywa Komisję i Radę, aby w perspektywie planowanego na 2009 r. spotkania Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przystępczości (UNODC) zapewniły, że fundusze przekazywane międzynarodowym agencjom, takim jak agencje ONZ dla celów zwalczania nielegalnej produkcji i dystrybucji narkotyków, nigdy nie były przeznaczane na bezpośrednie lub pośrednie wspieranie organów bezpieczeństwa w krajach dopuszczających się poważnego i systematycznego łamania praw człowieka lub stosujących karę śmierci w sprawach dotyczących narkotyków; mając na uwadze zbliżającą się sesję Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Środków Odurzających, wzywa również do przygotowania na jej potrzeby dokumentu, który w sposób wyczerpujący i szczegółowy opisywałby najlepsze praktyki dotyczące praw człowieka stosowane przez wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej w odniesieniu do polityki związanej z prawami człowieka i narkotykami;
110. ponownie podkreśla znaczenie polityki wewnętrznej UE propagującej przestrzeganie międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka oraz konieczność

stanowienia przez państwa członkowskie prawa zgodnego m.in. ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji genewskich i protokołów do tych konwencji, konwencją w sprawie zakazu stosowania tortur, konwencją w sprawie ludobójstwa oraz rzymskim statutem Międzynarodowego Trybunału Karnego; przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione w stosowaniu jurysdykcji powszechnej w niektórych państwach członkowskich; zachęca Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby dążąc do większej spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej, włączyły walkę z bezkarnością w przypadku poważnych zbrodni międzynarodowych do rozwoju wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości UE;

111. ponownie wyraża zaniepokojenie ograniczeniami treści internetowych, zarówno stosowanymi wobec rozpowszechniania, jak i wobec odbioru informacji, które są nakładane przez rządy i nie są zgodne z gwarancją wolności wypowiedzi; w tym względzie wzywa Radę i Komisję do przygotowania wspólnotowych przepisów w sprawie handlu z krajami trzecimi towarami – z uwzględnieniem oprogramowania, sprzętu komputerowego i podobnych przedmiotów, których jedynym zadaniem jest prowadzenie ogólnego nadzoru i ograniczenie dostępu do Internetu w sposób sprzeczny z zasadą wolności słowa – oraz przywozu i wywozu takich towarów, z wyłączeniem towarów, których jedynym zadaniem jest ochrona dzieci; stwierdza, że to samo powinno mieć zastosowanie do technologii nadzoru i/lub wojskowych, przeznaczonych dla krajów, które systematycznie łamią prawa człowieka; wzywa również do opracowania konkretnego rozwiązania, mającego zapobiec przekazywaniu tym krajom przez europejskie przedsiębiorstwa danych osobowych, które mogłyby zostać wykorzystane do łamania takich praw, a w szczególności wolności wypowiedzi;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach łamania praw człowieka

112. zwraca się do Rady, aby uczestniczyła w debatach dotyczących pilnych rezolucji i apeluje, aby Podkomisji Praw Człowieka przyznać bardziej konstruktywną rolę w rozwijaniu spójnych i przejrzystych kryteriów wyboru pilnych tematów;
113. zaleca, aby rezolucje i inne kluczowe dokumenty dotyczące kwestii związanych z prawami człowieka były tłumaczone na języki obowiązujące na obszarach, do których dokumenty te się odnoszą, a szczególnie na te języki, które nie są uznawane przez organy rządowe odpowiedzialne za łamanie praw człowieka;
114. wyraża głębokie ubolewanie z powodu odrzucenia przez władze Birmy i Kuby wniosku Parlamentu o wyrażenie zgody na wysłanie delegacji, która odwiedziłaby poprzednich laureatów nagrody im. Sacharowa; uważa, że Parlament powinien ułatwić utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa obejmującej organizowanie regularnych spotkań w PE;
115. przypomina delegacjom Parlamentu, że powinny systematycznie włączać do programów swoich wizyt w krajach trzecich międzyparlamentarną debatę na temat sytuacji w dziedzinie praw człowieka;
116. docenia pracę komisji tymczasowej Parlamentu do zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów oraz sprawozdanie tej komisji, które zaowocowało

rezolucją w tej sprawie przyjętą przez Parlament dnia 14 lutego 2007 r.¹; domaga się od UE i państw członkowskich podjęcia na wszystkich szczeblach wspólnych działań w celu potępienia praktyki wydawania w trybie nadzwyczajnym obecnie i w przyszłości;

o

o o

117. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz państw kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz rządów państw wymienionych w niniejszej rezolucji.

¹ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, str. 309.